

Κατά Μάρκον (β΄ 1 – 12)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθὼν ὁ Κύριος πάλιν εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἔξωρ ὕξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθηήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας λέγει τῷ παραλυτικῷ. Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὅταν ἦλθε καὶ πάλιν ὁ Κύριος εἰς τὴν Καπερναοὺμ, διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπῆτι. Καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθησαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴν τοὺς χωρῆ πλέον οὔτε ὁ χῶρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυττε τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἕνα παραλυτικόν, τὸν ὅποιον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρεσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκετο, ἔκαναν ἕνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεβάτι, ὅπου ἦταν ἐξαπλωμένος ὁ παραλυτικὸς. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τους, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν. «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι». Ἐκάθοντο δὲ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέπτοντο μέσα τους, «Γιατί λέγει αὐτὸς βλασφημίας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας παρὰ μόνον ἕνας, ὁ Θεός;». Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα του ὅτι αὐτὰ σκέπτονται καὶ τοὺς λέγει, «Γιατί κάνετε τίς σκέψεις αὐτὲς μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι» ἢ νὰ πῶ, «Σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ βάδιζε»; Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς» - λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοῦ λέγω, σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπῆτι σου». Καὶ ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸ κρεβάτι ἐβῆκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νὰ ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν καὶ νὰ λέγουν, «Ποτὲ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα».

Προς Εβραίους επιστολή Παύλου (α΄ 10 -14 β΄1-3)

Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἶρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρωῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ἦτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Σὺ Κύριε εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν γῆν ἐθεμελίωσες καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἶναι οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ θὰ καταστραφοῦν, ἀλλὰ σὺ παραμένεις· ὅλοι θὰ παλιώσουν σὰν ἔνδυμα, σὰν μανδύαν θὰ τοὺς τυλίξης καὶ θὰ ἀλλαγοῦν. Σὺ ὅμως εἶσαι ὁ ἴδιος καὶ τὰ ἔτη σου δὲν θὰ τελειώσουν. Σὲ ποιὸν δὲ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε ποτὲ ὁ Θεός, Κάθησε εἰς τὰ δεξιά μου, ἕως ὅτου κάνω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν σου; Δὲν εἶναι ὅλοι πνεύματα ποὺ ὑπηρετοῦν καὶ ἀποστέλλονται δι' ὑπηρεσίαν χάριν ἐκείνων, ποὺ μέλλουν νὰ κληρονομήσουν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο πρέπει ἡμεῖς νὰ προσέχωμεν περισσότερο εἰς ὅσα ἀκούσαμε, μὴ τυχόν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' αὐτά. Διότι, ἐὰν ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος ἐκηρύχθηκε δι' ἀγγέλων, εἶχε κύρος καὶ κάθε παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβε δικαίαν ἀνταπόδοσιν, πῶς θὰ ξεφύγωμεν ἡμεῖς, ἐὰν δεῖξωμεν ἀμέλειαν διὰ μίαν τόσον μεγάλην σωτηρίαν; Ἡ σωτηρία αὕτη ἄρχισε νὰ κηρύττεται ἀπὸ τὸν Κύριον, ἔπειτα μᾶς ἐβεβαιώθηκε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν ἄκουσαν.